

ЗАЕШКИТЪ ПОТУРИ

Вие може да сте чували за тѣзи мои потури, ама не знаете, какъ бѣше работата.

Когато, презъ време на Априлското въстание, башибозукътъ изгори Перушица и Батакъ, мина насамъ. Половината отъ него остана въ Бойково да граби и пали, а другитѣ тръгнаха за нашето село. Като чуха нашенци, прѣснаха се като пилци къмъ Пепелашъ.

Бѣше на день Гергьовдень. До нея година, по гергьовско време, не бѣхме виждали по нивитѣ класъ, а тая година нивитѣ бѣха вирнали класове като маждраци. Пъкъ ливадитѣ бѣха толкова избуяли, че като минавахме презъ тѣхъ, улуци правѣхме.

Та, казахъ ви — всички побѣгнаха или се изпокриха изъ горитѣ. Въ селото остана само дѣдо Митьо и ратаятъ му Стоянъ, че бѣше си посѣкълъ ногата и не можеше да върви. Дѣдо Митьо бѣше богатъ

човѣкъ. Само тридесетъ и шестъ кила жито бѣше насипалъ въ хамбара си, отдѣлно другата стока.

— Бѣгайте вие, — рече той, — а азъ ще остана тука. Ако угада, че заедно съ башибозука е и Салихъ ага Тъмрашки, ще се изкажа и ще го помоля да не пали селото. Не вѣрвамъ да ми скърши думата. Съ баща му сме аратлици, а и той въ кжщата ми е и ялъ, и пилъ, и спалъ.

Харно ама по това време Салихъ ага билъ въ Дьовленъ и башибозукътъ дошълъ съ единъ юзбашия. Побили единъ байрякъ на Св. Петка, гдето е сега гробето, и единъ надъ село въ Опърлака и седнали да се сговарятъ, отъ кой край да почнатъ да грабятъ и палятъ.

Като се научилъ Салихъ ага, че башибозукътъ заминалъ за нашето село да го пали, дръпналъ се на конь съ десетина сеймени и дошълъ